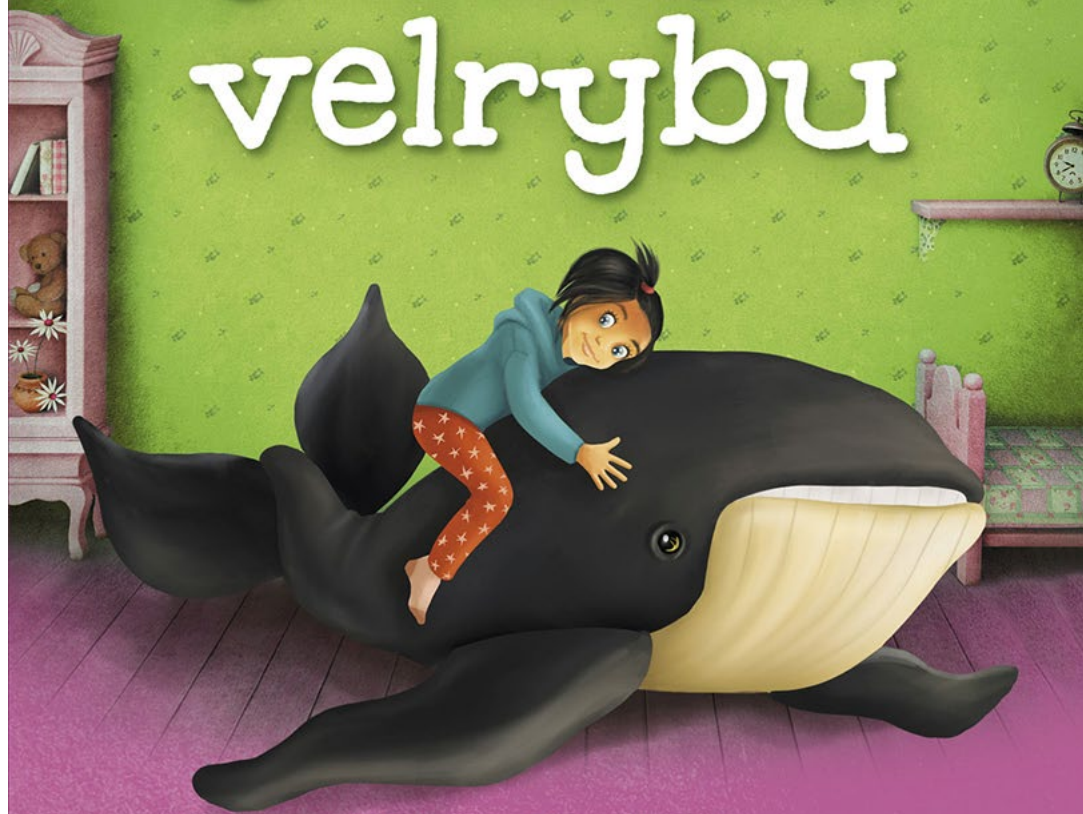

Proč má Janička velrybu

Milena Durková

Ilustrovala Veronika Miklasová Fodorová

FRAGMENT

Proč má Janička velrybu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Durková
Proč má Janička velrybu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Proč má Janička velrybu

Milena Durková

Ilustrovala Veronika Miklasová Fodorová

Obsah

Ahoj, znáš Janičku?	7
Jak získala Janička velrybu	9
Návštěva u Trpaslíkových	26
Jak doplula velryba až do školy	65
Jak naučila Janičku plavat.....	87
Zachráněná velryba.....	106
Ať žije překvápko!.....	129

Ahoj, znáš Janičku?

?

Pardon, to je divná otázka! Záleží na tom, jak se ta Janička jmenuje příjmením, jinak nemůžeš vědět, jestli ji znáš. Tahle Janička se jmenuje příjmením Janouchová.

Tedy, znáš Janičku Janouchovou?

Jestli ne a jestli se s ní chceš seznámit, můžeš si přečíst, co všechno se jí přihodilo.

Janička má černé vlásky přistřižené pod uši a modré oči. Chodí do druhé třídy. Někdy má trochu potíže se čtením, protože se jí pletou písmenka. Hlavně *t* a *f*. Také *m* a *n* a ještě *b* a *d*. Proto Janička vymyslela už hodně nových slov, například mábyfek nebo tajtka. Což měly být samozřejmě nábytek a fajfka. Ale když ta slova přečetla Janička, bylo z nich něco úplně nového.

Janička má doma velrybu. Je to jen velryba plyšová z hračkářství, ale Janička nemá ráda, když někdo řekne „jen“. Pro ni je její velryba opravdová. A ještě lepší než živá.

Protože skutečná velryba by uplavala daleko do oceánu a Janička by s ní nezažila žádné zajímavé příhody.

A takhle se ta krásná velryba dostala k Janičce...

Jak získala Janička velrybu

Všelijaká jména

Janička má také kamaráda jménem Zebulon Strakáček. Říká mu Zebík. Bydlí ve stejném domě, jenže v přízemí, a Janička ve třetím patře. Zebík chodí s Janičkou do třídy, tak spolu chodívají do školy a často i domů a hrají si v parku za domem. Janička má Zebíka moc ráda. Také se jí líbí jeho zvláštní jméno – Zebulon. Vybrala mu ho maminka. Je Američanka, a tak vybírala z jiných jmen než mamky z Čech.

Janička má někdy trochu problémy se svým jménem – Jana Janouchová. Jedna holka v družině jí například řekla, že Jana Janouchová je jako Blbka Blbouchová. Když jí Janička odpověděla, že to tedy neví proč, ta holka se hihňala a pokřikovala Blbka Blbka Blbouchová! Paní učitelka v družině to slyšela a tu holčičku si zavolala k sobě.

Ta holka potom musela na přemýšlečící židličku. To byla zvláštní židle, kterou měli v družině. Když někdo udělal něco hodně moc zlobivého, musel se na ni posadit a zamyslet nad tím, co provedl. Ta holka, jmenovala se Zita Svitáková, na židličce opravdu přemýšlela a vymyslela tam novou nádržku. Jakmile z židličky slezla, hned jí Janičce řekla.

Jana Nána Dvojitá!

Takové nadávání skoro nebylo k uvěření! Janička se na Zitu tak rozčílila, že už ani nepotřebovala, aby se jí paní učitelka zastala. Řekla Zitě: „Drž klapačku!“ Zita utíkala žalovat, že Janička řekla drž klapačku, a proto musela Janička také na zvláštní židličku a přemýšlet o svém chování.

Janička přemýšlela. Jenomže jediné, co ji napadlo, byla také nadávka a možná úplně ze všech nejlepších.

Zita Svita Obezita!

Zebra

Ten den, kdy seděla na přemýšleci židličce, se Janička rozhodla, že nadávání nemá ráda. A že kdyby náhodou ještě jednou někdo řekl Blbka Blbouchová, vymyslí pro něj tak strašnou nadávací nadávku, že už to nikdy neřekne.

Jenže se stalo něco nečekaného. O přestávce Janička zaslechla, že kluci ve třídě říkají Zebíkovi Zebro. Takže to bylo nadávání! Janička se hned mračila a dělala obličej vpravo vlevo. Jakmile Zebíkovi někdo řekl Zebro, nebo dokonce Zebřísko, strčila si dva prsty do pusy a dva k očím a zatáhla, aby to vypadalo jako ošklivá zombie.

Jenže... ono to nefungovalo. Ti zombíci totiž nefungovali. Zebík jako by ani neviděl, že je Janička dělá jemu na pomoc!

A ještě k tomu nešel Zebík po škole s Janičkou domů, ale s maminkou nakupovat. Janička se ho nemohla zeptat, proč z těch jejích zombíků nemá radost.

Dalšího dne ráno měl Zebík na sobě tričko s obrázkem zebří hlavy a ta hlava měla rozesmátou pusou. A na zádech nový batůžek s černobíle proužkatým vzorkem, hladce chlupatým jako zebří srst.

Janička všechno pochopila, jakmile vyšla z výtahu a Zebíka uviděla. A zeptala se ho, jestli Zebra být chce. Zebík kývl, že jasně, určitě. Zebra je vzácné africké zvíře, tak to přece nemůže být nadávka. A trochu se na Janičku zamračil, že jí to nedošlo hned včera.

Vzácné zvíře nemůže být nadávka... Janička se také divila, že jí něco tak jednoduchého nenapadlo. Přišlo jí to tak líto, že udělala dalšího zombíka. Ale už ne zlého, jen malé smutné zombátko.

Dlouhé slovo

Toho dne, kdy měl Zebík poprvé zebří věci, Janička cestou domů ze školy neříkala vůbec nic.

„Nejsi dneska nějaká zvadlá, Janičko?“ zeptala se maminka.

Janička neodpověděla.

„Copak se stalo?“ zajímala se maminka.

Janička jí řekla, jak vůbec nevěděla, že Zebík chce být Zebra, že se mu to líbí. Že si myslela, že Zebra je posmívání, a jak pro něj dělala strašidelné zombíky, až ji bolela pusa.

„Á já,“ pochopila maminka a také chvíli mlčela. Potom řekla, že někdy se prostě stanou divné věci. Je na ně jedno dlouhé slovo – nedorozumění. To znamená, že jeden člověk něco myslel dobře, ale ten druhý si toho nevšiml.

Janička opakovala správně dlouhé slovo ne-do-ro-zu-mě-ní, ale veseleji jí z něj nebylo.

Maminka však ještě řekla, že když se vyskytne tohle dlouhé slovo, musí se prostě nějak odstranit. Když se Janička zeptala, jak se to nedo... vyzmizíkuje, maminka ukázala přes ulici na jednu výlohu. Bylo to zrovna hračkářství.

Kdyby tam měli nějakou mrňavou zebra, vysvětlovala maminka, například přívěsek na Zebíkův nový zebří batůžek, byl by to správný dárek, aby Zebík věděl, že Janička má zebry také ráda. A nedorozumění by bylo pryč. Prostě by zmizelo!

Janičce se maminčin nápad líbil. Navíc proč by se nepodívala do hračkářství?

Tak tam šly hned.

Opičí lavina

V hračkářství byly samé police vysoké až ke stropu a na nich spousta hraček: stavebnic a puzzlů a hodně panenek a všechno možné. Ale zebrou maminka s Janičkou neviděly žádnou, malou ani velkou. Maminka se zeptala paní prodavačky, jestli mají také zebry, paní prodavačka řekla, že něco pruhovaného se určitě najde, a šly s maminkou hledat. Janička s nimi koukala chvíli u plyšáků a potom u miniplyšáků. Našel se velbloud, a dokonce i antilopa, ale žádná zebra.

Maminka s paní prodavačkou šly pátrat za roh, ovšem Janička ještě ne, protože uviděla něco zajímavého. Ale také hrozného!

U stolečku s dřevěnou dráhou pro vláčky stála bedna. Nebo spíš truhla, protože měla nahoře víko. Byla doce-la velká. Víko bylo odklopené a Janička viděla, že truhla je tak plná malých pletených opiček, až skoro opičkami přetéká.

Chudinky malé, myslela si Janička, ty jsou ale namačkane. Ty, co jsou úplně na dně, jistě vůbec nemůžou dýchat. Tam to musí být jako na dně opičího moře.

Co jiného se v takové situaci dalo dělat než opičky zachránit? Janička si na to nejprve vyhrnula rukávy. Potom v bedně zalovila, jestli jsou tam opičky až úplně na dno. Byly. Nakonec se Janička doširoka rozkročila jako pirát, když se rozhoupe loď.

A emmmmm...!!! Janička vzala za truhlici, zabrala a nepovolila. A buch! Krásně ji překotila a pletené opičky se vysypaly jako vodopád nebo jako opičí lavina.

Zapovězená zvířata

Ještě ani nebyly všechny pořádně vysypané, a už stála u Janičky paní prodavačka, co nevěděla, kde mají zebra. A hned za ní přiběhla maminka. Sama, takže zebra také nenašla.

„Co to má znamenat?!“ vyjekla paní prodavačka a vykukla na opičky oči tak, že je měla bílé kolem dokola.

„To musí být nějaká náhoda,“ začala vysvětlovat maminka. Na Janičku se ale přísně koukla a z toho Janička poznala, že maminka ví, že náhoda to tedy nebyla.

„Zrovna když je tu tak našlapáno,“ chytila se za hlavou paní prodavačka. Zahleděla se na opičky na zablácené podlaze, jako by nemohla uvěřit, že je jich taková záplava. Janička také koukala. V bedně bylo opiček opravdu víc, než

se na první pohled zdálo. Teď to byla hora opiček a ještě kolem opičí jezero.

„Nějak to vyřešíme,“ slibovala maminka. Zkusila se na paní prodavačku usmát, ale nepovedlo se jí to moc usměvavě. A znovu se na Janičku koukla tak přísně, že bylo jasné, že je s ní nespokojená. Že ty vysypané opičky jsou sice zachráněné, jenže se udělalo nové dlouhé slovo.

Ještě není vygumované první nedorozumění, co bylo zebří, a už je tu nové opičí!

„Já bych vám třeba odkoupila tamhle toho lva,“ nabízela maminka. Ukázala prstem na polici, co byla tak vysoko, že nad ní byl už jen strop.

Na polici stála, seděla nebo ležela zvířata z celého světa. Byla samozřejmě plyšová a vycpaná a naskládaná těsně vedle sebe, že už by se tam nevešlo ani jedno další. Byla to zvířata ohromně velká a byla navíc... zapovězená.

Zapovězená neboli zakázaná tak, že o nich Janička nesměla ani mluvit, tedy rozumělo se před maminkou.

Júúú. Janička měla v tu ránu oči navrch hlavy a chytila se za hlavou jako předtím paní prodavačka. Jenže ne leknu-tím, ale radostí!

Velká otázka

Zapovězená zvířata byla úžasná. Byla sice menší než skuteční lvi v Africe a medvědi v ledových krajích, ale na to, že byla hračková, byla super obrovská. Byla mezi nimi dokonce i hrbatá velryba. Jenže ta byla nejvíc zakázaná, ta hlavně.

„Ani by ses vedle ní nevešla do postýlky,“ řekla maminka Janičce, když jí Janička kdysi dávno dávničko pověděla, jak moc by si přála mít právě tuhle velevelrybu. „A také,“ dodala maminka, „je ta velryba tak drahá, že by se za ty koruny mohlo pořídit něco užitečného, třeba i myčka na nádobí.“ A protože Janička velrybu chtěla tak moc, že o ní pořád mluvila, stala se horní řada zvířat zapovězená. Maminka řekla, že to Janička musí pochopit. Že jsou ta zvířata přílišně drahá a hlavně moc velká.

„Ne, lva ne, tamhletu zebrou pro Zebíka, mami!“ vykřikla najednou Janička, až maminka leknutím nadskočila.

Jedno ze zvířat v řadě u stropu totiž byla zebra! Byla zastrčená za slůnětem, tak z ní byla vidět jen hlava a přední kopýtko. Ale byla to zebra štíhlá a ztepilá, jako by právě příklusala z africké savany. A černých a bílých proužků měla nepočítaně.

„Prosím tě,“ nevycházela z leknutí maminka. „Zebíkova maminka si bude myslet, že nám přeskočilo. Navíc to zvíře taky nemá kam dát.“

„Mááámíí,“ zaškemrala Janička a udělala dlaněmi prosím, prosím, prosím.

„Nejde to,“ kroutila hlavou maminka. Zamračila se a dodala: „To ti radši koupím tu šílenou velrybu.“

Janička se radostně nadechla a chtěla říct, tak jo, jo! Ale pak neřekla nic a jen se koukla na podlahu s našlapanými obloučky.

Teď bylo všechno tak složité, že horší se to udělat nemohlo. Samozřejmě hrozně chtěla velrybu! Tu chtěla pořád, už od první třídy, a ještě k tomu každý den! Jenže kdyby

dala Zebíkovi tuhle zebra, Zebík by byl úplně nadšený! To je tak úžasná zebra, že krásnější už je jen pravá v Africe nebo v zoologické.

Janička se rozhodovala, které zvíře mají koupit, jestli velevelrybu pro ni, nebo vezezebru pro Zebíka, až ji to velké přemýšlení tlačilo za čelem, ale pořád nebyla rozhodnutá.

Legrační pán

„Mohu nějak pomoci?“ ozvalo se do marného rozhodování. Janička s maminkou se obě naráz ohlédly.

Stál tam pán. Měl legrační kravatu. Běhali po ní jezevčící s červenými jazyky. Tedy jistě že ne doopravdy, byli vzorek na látce. A na hlavě měl ten pán opravdového ježka! Ne jenom vlasy ostříhané nakrátko, jak se tomu říká na ježka. Měl čepici s bodlinami a místo kšiltu z ní čouhal špičatý čumáček.

Janička na něj chvíli koukala. S tímhle pánem nešlo hned mluvit a odpovědět, na co se ptal. Bylo třeba si ho prohlédnout, protože takhle zvláštní člověk se nevidí každý den.

„Určitě, můžete nám pomoci,“ odpověděla pánovi maminka a usmála se konečně usměvavě, asi na toho ježka. „My tady řešíme takovou... situaci.“

„Holčička nám vysypala celou bednu,“ začala žalovat paní prodavačka. Tak tu ten pán asi také prodával. Jinak by paní prodavačka neřekla vysypala „nám“.

Janička si všimla, že maminka najednou v obličeji celá zčervenala. Také jí vadilo, že paní prodavačka žaluje. Žalobnictví totiž vadí každému, i dospělým.

Pán s ježkem se ale koukal na Janičku tak, jako by ho moc zajímalo, jak to s tou opičí bednou bylo.

Janička neměla ráda, když se dospělí koukali a potřebovali něco vědět. Ale tenhle pán měl alespoň legrační čepici a kravatu, a tak mu řekla:

„Byly tam hrozně namačkané a mně jich bylo líto. Hlavně těch opiček vespod.“

„Aha, aha,“ udělal překvapeně ten pán.

„To snad není důvod vysypat je na zablácenou podlahu,“ hubovala paní prodavačka.

„Prosila bych tamhle tu maxivelrybu,“ snažila se maminka napravit nedorozumění. Ukázala na velrybu a trochu jí při tom pípнул hlas. Janička věděla, že maminka pípá vždycky, když jí něco vadí a nemá už trpělivost.

„A ty jsi sem přišla vysypat bednu?“ nedal pokoj ten pán, jako by maminka ani nezapípala.

Janička se zamračila. Tenhle pán asi vůbec nebude tak chytrý, jak vypadá podle ježka na hlavě, když se dokáže takhle hloupě ptát. Přece když sem přišla, vůbec o žádné bedně nevěděla!

„Ne,“ vysvětlovala Janička, „já chci koupit zebra pro Zebíka. Ale vy žádnou nemáte a mně bylo líto těch opiček!“

Pán pokýval hlavou a ježek na jeho hlavě čumákem.

„Tak to tedy je,“ řekl a otočil se na patě a někam šel. Bylo slyšet, jak dupe za policí, a potom nebylo slyšet nic. Ale jen na vteřinku, pak ty kroky zase přidupaly nazpátek.

Pán s ježkem našel zebra! Dal ji Janičce. Byla velká přesně do batůžku, plyšová, zebrovaná, přesně taková, jaká nemůže nikde překážet.

„Prosím,“ usmíval se zvláštní pán, jako by měl také hroznou radost, že našel zebra.

Mamince řekl: „Na velrybu vám dáme třicetiprocentní slevu. A samozřejmě ji zdarma dopravíme. Stačí zítra?“

Maminka si povzdechla a kývla, že stačí. Janička radostí polkla a pohládila zebře hřívu a hustou černou štětku na ocase. To bude Zebík koukat! Nejdřív na zebra a potom na velrybu! Ale ještě ji napadlo něco důležitého.

„Ale polepšíte se,“ řekla pro jistotu tomu pánovi. „S těmi malými opičkami.“

Legrační pán slíbil, že určitě. Že do té truhly budou dávat barevné míče, a už nikdy ne zvířátka, dokonce ani sardinky. A pak si na to s Janičkou plácli placáka.

Paní prodavačka neříkala nic, ale vrtěla hlavou, jako by vylezla z bazénu a měla protivnou vodu v uších. Ale asi to jen tak dělala, protože žádná voda jí z uší nevyletovala.

Pán s ježkem už přivážel žebřík na kolečkách, aby sundal z horní police obrovskou velrybu. Jú, ta byla ohromňácká! Dole vypadala ještě mnohem větší než nahoře! Maminka pomohla se sundáváním, což nebyla legrace. Navíc velryba si zřejmě usmyslela, že chce dolů co nejrychleji, prostě spadla.

Zřítíla se tak nečekaně, že maminka div nesletěla ze schůdků a ještě se rozkuckala, protože plyšatka hrbatka

byla celá zaprášená. Tak se ten pán omlouval a zlevnil ji ještě o deset procent. I tak byla maxivelryba pořád tak drahá, že maminka musela platit kreditní kartou, protože neměla v peněžence dost peněz. Ale možná jí to nevadilo, protože si s tím pánem při placení dělali legraci.

Říkali, že z Janičky bude ochránkyně zvířat a možná jednoho dne šéfka celé planety, chacha chá. Ale Janičce to ani nevadilo. Vždyť teď měla svoji vlastní celou velrybu!

Potom šla Janička s maminkou domů a zazvonila v přízemí u Strakáčků. Otevřel jí Zebík a Janička mu podala zebru. Zebík se hned zasmál. Na Janičku i na zebru. Zebík byl prostě v zebří náladě a ta ho bavila. Také byl černobíle zebrovaný od trička až po tenisky jako ta jeho nová zebra. I když ta měla samozřejmě kopyta.

Přichází velryba

Doma Janička sotva snědla k svačině trochu smažených brambůrků a dvě mrkve a už někdo zvonil. A přicházela tadááá madam velryba, už dneska!

Vlastně vcházeli dva pánové s velrybou, kteří ji nesli jeden za hlavu a druhý za ocasní ploutev. Museli na ni být dva, jeden člověk sám by ji nezvládl. Však byli také zpocení, protože se s ní nevešli do výtahu.

A v bytě vypadala maxivelryba zase ještě větší než v obchodě. Vypadala ohromně ohromně!

Do večere si velryba hověla na běhounu v předsíni a Janička kolem ní tancovala a chvílemi jen chodila sem a tam

a obdivovala na ní úplně všechno: krátký hladký kožíšek, modročerné oči se zlatými tečkami i krásné dlouhé ploutve, co vypadaly skoro jako křídla. Po večeři a čištění zubů se velryba s mamčinou pomocí přestěhovala na Janiččinu postel. Ocas jí visel přes pelest až na parkety. Potíž ale byla, že Janička se k velrybě do postele opravdu nevešla. Alespoň ne tak, aby se mohla pohodlně uvelebit a stočit do klubíčka. A o nějakém obrácení z boku na bok při spaní nemohla být ani řeč.

„Tedy, Janičko,“ povzddechla si maminka, „já jsem ti říkala, že tahle zvířata nejsou do normálních domácností. To jsou prostě nadstandardní obludy.“

Sotva stihla maminka Janičce vysvětlit, že dlouhé slovo nad-standard-ní znamená moc velké do běžně malého dětského pokoje, přišel domů tatínek a volal z předsíňe, že už je tady. Trochu se podivil, že namísto Janičky v pyžamku leží v posteli velryba.

„To je dlouhá historie,“ odpověděla maminka na tatínkovu otázku, jak se k nim proboha velryba dostala.

„Velryba je taky,“ postěžovala si Janička, „moc dlouhá.“

„Když je tak rozložitá,“ napadlo tatínka, „nedalo by se na ní spát jako na posteli?“

„Ona je ještě hrbatá,“ vysvětlila Janička. „Tak by mě tlačila.“

„Aha,“ nakrčil čelo tatínek. „A když je ta velrybí dáma, s prominutím, tak neskladná, nechtěla by třeba nazpátek do moře?“

„Ona nesmí do vody, když je plyšatka,“ lekla se Janička. „To by nasákla vodou a klesla ke dnu.“

„Aha, tak do moře to asi nepůjde,“ souhlasil tatínek. A prohlásil, že teď už zbývá jen jediné řešení.

Jediné, ale geniální.

Místo pro velrybu

Tatínek zašel do garáže a přinesl kladívko, šrouby, které měly na konci místo hlavičky háček, a klubko silného provázku. Přibral si ještě mamčin krejčovský metr, protože nenašel svůj truhlářský, a dvě prkénka. A pomocí těchto věcí vyrobil dvojitou prkénkovou houpačku. Pověsil tu velevelrybu, co se kvůli ní Janička nevešla do své postýlky, ke stropu!

To byl nápadík! Velryba teď vůbec nezabírala žádné místo. Pod stropem je přece volno pořád, nanejvýš tam občas proletí moucha. A ve vzduchu byla velryba přece jen víc ve svém živlu než pod peřinou.

„To je krása!“ vydechla Janička. Velryba u stropu, kdo se může pochlubit něčím takovým? Pouze Janička Janouchová!

Maminka také uznala, že je to velká krása. Tatínek se pyšně usmíval, jak to s velrybou bezvadně vymyslel a provedl. Potom už byl čas zhasnout lampičku a odebrat se do hajan.

A ještě jméno

Janička ležela v teple pod peřinou a dívala se, jak u stropu černá velryba a ještě se trochu houpe. A myslela na to, že chce mít od zítřka všechno velrybí, nebo alespoň to, co se

najde, tričko a určitě mikinu a třeba i něco dalšího. A jak tak myslela, začaly ji samy od sebe napadat ohromně chytré myšlenky.

Janičku Janouchovou napadlo, že jak jí Zita Svitáková ve družině řekla, že je Blbka Blbouchová, nebylo to nakonec jen špatné. Tedy bylo to hnusné a nadávání, to ano. Ale na druhou stranu nebýt Blbky Blbouchové, nevěděla by, jak je nadávání nepříjemné. A nedělala by zombíky pro Zebíka a nemusela by s maminkou do hračkářství pro zebra. A nezachránila by namačkané opičky z opičího moře a maminka by jí nekoupila velrybu...

Když si Janička pomyslela slovo velryba, zívla a cítila, jak je peřina stále teplejší a těžší. Chtělo se jí už moc spát.

Ještě ji napadlo, že přece musí mít pro svou krásnou vznášející se velrybu jméno. Jméno si zaslouží i ten nejmrňavější mikrob, natož supervelká velryba.

Třeba Helium, pomyslela si Janička, ještě než usnula. Helium, protože je to pěkné cizí slovo.

Návštěva u Trpaslíkových

Trpaslíci

Byla neděle, nedělní ráno a jelo se do lesa na houby. Dneska se jelo na jiné houby a do jiného lesa než jindy.

Jelo se na chatu k tatínkovu kamarádovi Trpaslíkovi s velkým T. Tak se totiž tatínkův kamarád jmenoval: pan Petr Trpaslík. Měl také paní Trpaslíkovou a tři malé Trpaslíky. A ta jejich chata stála tak hluboko v lese, že to bylo bezva. Pan Trpaslík říkal, že ji koupil od sedmi trpaslíků, ale Janička mu to vůbec nevěřila. On byl totiž dvoumetro-
vý dlouhán a Trpaslíkovic chata mu byla akorát. Opravdoví trpaslíci přece nepotřebovali dvoumetrové dveře jako on!

Tak tahle chata nemohla být jejich chaloupka.

Maminka nastrkala do batohu holínky a pláštěnky a ještě sprej proti klíšťatům. Připravila také košík s třešněmi pro malé Trpaslíky, protože v lese třešně nerostou, jen lesní jahody a borůvky. Tatínek zatím připevňoval na zahrádku na střeše auta velrybu jménem Helium. Jmenovala se nyní také Helenka, protože jí tak začala říkat maminka. Od slova Helium se totiž nedala udělat takzvaná zdobnělina jako třeba Janička od jména Jana.

Janička byla na svoji obrovskou velrybu Helium tak pyšná, že ji nejdřív vůbec nechtěla zdrobňovat ani zmenšovat. Zmenšovat rozhodně ne ani slovem! Ale Helenka se říkalo lépe, proto jí tak Janička nakonec také začala říkat. A chtěla ji brát všude s sebou. Ovšem jen když se tam jelo autem. Vzít si Helenku pod paži jen tak na procházku bohužel nešlo.

Jak cestují velryby po souši

Janička už stála u auta připravená na cestu. Sice na sobě neměla oblečené úplně všechno velrybí, protože velrybího oblečení není tolik jako třeba leopardího, ale měla toho docela hodně: holínky s velrybími pusami, co se pěkně smály od kotníku ke kotníku, dále mikinu s obrázkem velryby, jak přeskakuje vlnu, a na zádech batůžek s ploutví místo kapsy. Chyběly už jen hodinky s vodotryskem.

Na ty si vzpomněl tatínek. Velryba umí udělat na zádech vodotrysk a hodinky zase potřebovala Janička, aby věděla, kdy bude ve škole svačínová přestávka a podobně. Měla jedny náramkové růžové a ještě jedny s myškou Minnie, ale s vodotryskem zatím žádné.

Janička se dívala, jestli tatínek Helenku správně nakládá. Zatím to dělal dobře, ale to neznamenal, že nemůže udělat něco špatně.

Tatínek nebyl moc nadšený, že musí přivázat Helenku na střechu auta.

„Ta velryba snad roste,“ supěl, když ji zvedal. „A tloustne.“

„Ale netloustne,“ zastala se velryby maminka. Na rozdíl od tatínka si přála, aby s nimi Helenka jela.

„Tati, ocas!“ volala Janička, protože tatínek někdy nedával pozor a coural ho po zemi.

„Proč mi tohle děláte?“ funěl tatínek. Helenka mezitím sklouzla břichem po předním skle a majestátně přistála na chodníku. Janička se na tatínka zamračila a hned Helenku Helium zvedala. Helium je vzácnost a nepatří na chodník.

„Ať mi vleze na hrb,“ prohlásil tatínek, i když to nedávalo smysl, protože hrb měla přece velryba, a ne on.

Maminka se nad tatínkem slitovala a pomohla mu Helenku zvednout a přivázat tlustou modrou bužírkou třikrát na každé straně. A ještě ocasní ploutev, aby nezakrývala zadní sklo u auta. To by tatínek neviděl ve zpětném zrcátku, co jede za ním.

„Jen aby nepršelo,“ strachovala se Janička.

„To by tak scházelo,“ souhlasil tatínek. A mamince řekl: „Jestli ta mrcha nasákne vodou, bude vážit tunu. Promáčkne nám střechu.“

„Helium Helenka není žádná mrcha,“ urazila se za velrybu Janička. Tatínek už nic neříkal.

Maminka se na Janičku usmála. Byla ráda, že Helenka už je naložená. S Helenkou na střeše byl jejich malý fiat krásně nápadný a každý si ho všiml. A být viděn, to věděla už i Janička, je v silničním provozu důležité, protože je to bezpečné. Minulou sobotu, když jeli s Helenkou na střeše k babičce, jim někteří řidiči dokonce dávali přednost v jízdě, i když zrovna nemuseli. Tatínek říkal, že je to proto, že je považují za nebezpečné šílence a snaží se jim vyhnout. Ale Janička věděla, že jejich auto dostává přednost proto, že mít Helium na střeše je krásné.

„Velryby jsou nesmírně užitečné,“ připomněla tatínkovi Janička.

On na to někdy zapomínal.

Moře vzduchu

Trpaslíků bylo na chatě jenom pět. Rodiče Trpaslíkovi, jejich nejmenší trpasličí miminko, co ale spalo, to bylo třetí, a pak už jen dvojčata kluci prvňáci, co právě honili kolem chaty Trpaslíkovic trpasličího pudla Trpajzlíka.

„Pojďte dál,“ zářila paní Trpaslíková. Pan Trpaslík stál mezi Trpaslíky jménem Pája a Páťa a usmíval se. Na všech

Trpaslících bylo vidět, jakou mají radost, že Janouchovi přijeli.

„Jsme dneska čtyři,“ oznámila maminka a ukázala na Helenku na střeše.

„Páni, to je kus! Kde jste to ulovili?“ zajímala se paní Trpaslíková. Janička se trochu zamračila, protože neměla ráda, když si někdo z Helenky dělal legraci. Přece každý ví, že plyšová velryba se neloví, ale kupuje v hračkářství. Paní Trpaslíková si hned všimla, jak se Janička mračí, a zeptala se na něco důležitějšího:

„Kampak ji dáme?“

„Jmenuje se Helium,“ pochlubila se Janička. „U nás doma bydlí ve vzduchu.“

„Tak to se mi ulevilo,“ řekl pan Trpaslík. „Moře tu nemáme, ale vzduchu spoustu. Voňavého, čerstvého.“

Tatínek mezitím rozvazoval bužírky, aby mohli Helenku sundat z auta. Páťa s Pájou chtěli pomáhat. Janička jim dovolila, že smějí velrybě nést ploutve, aby je necourala po zemi. I když tedy ráda moc nebyla, protože nevěděla, jestli mají čisté ruce.

Nyní se hodilo, že pan Trpaslík je takový dlouhán. Podle své dlouhatosti měl i přístřešek na auto vyšší než obvykle. Navíc tam na stropě byly kovové trámky, za které se Helium dalo krásně pověsit a vytáhnout tak vysoko, že na něj nikdo nedosáhl. Přesněji ne někdo, kdo na něj dosáhnout neměl – Patrik s Pájou.

Pája hned přinesl hrábě a řekl, že s nimi Helium učeše na bříše, aby bylo hezké. Naštěstí se ale kluci pohádali, kdo bude česat první, a jejich tatínek hádku zaslechl a hrábě

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.